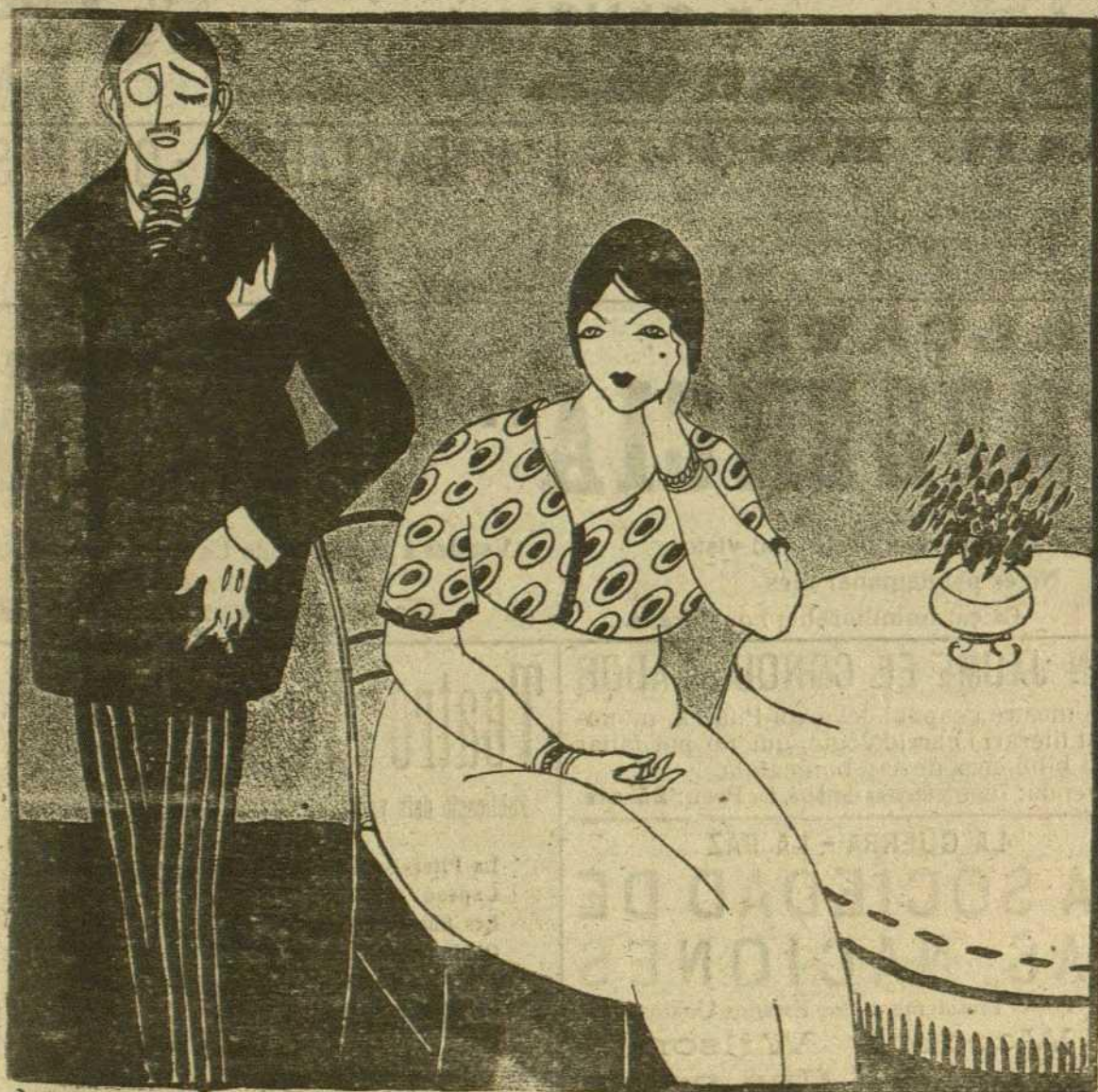

La Veu

—Cregui'm, Eduard. A mi, els homes, em carreguen molt.

ROYAL CONCERT

Marqués del Duero, 108 i 109

Programes extraordinaris i variats. — Debut d'aplaudides artistes, cançonetistes i enjolitats. Atraccions! Exit! Exit! cada dia

Restaurant ESQUERRA

CARRER ARIBAU, 21

Coverts i a la carta. Especialitat en banquets. Tzigans Badia-Montserrat-Cuscó. Magnífic saló-teatre propi per vetllades, balls, etc.

PRINCIPAL PALACE

Exit de Maria Fajol, Marietina, Miss LALA (alambriada), TUMILLET (la couple humaine).

Extraordinari succés de la célebre estrella espanyola

Paquita Escribano

de retorn d'una brillant tournée per l'América del Sur. Tots els dies, tarda i nit, durant i després de l'espectacle. Aperitif - diners - soupers Tabarín al suntuós Palace Bar

CICLISTES I FUTBALLISTES

demanen amb mateix CATALLECHS de

CICLES I FUTBALL

A. SANROMA

Balans 62 - Telephon A-1445 - Barcelona

BAR ESPEJO

Cabaret de primer orden. — Saloncitos con todo el confort. — Salón de recreo
Salón Restaurant. — Souper tango

Aribau, 50

BARCELONA

EL CANTÁBRIC - OSTRES

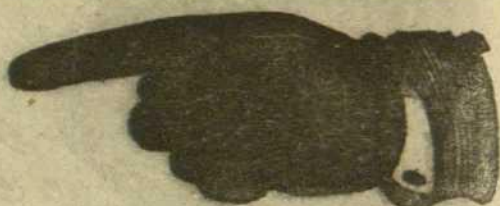
Peixos - Mariscos

Degustació

Santa Agna, 11

CALÇATS

"REGENCIA"

Vendes al comptat a preus mai vistos

No es pot demanar més

Calçat immillorable i de durada

Vendes a plazos desde 1 a 2 pts. setmanals

Boqueria, 18

DON JAUME EL CONQUISTADOR

obra mestre i capdal del gran Pitarra, monument literari i curridològic, que no pot faltar en la biblioteca de cap bon català.

De venda: Llibreria Granada - Barará, 15. Preu: 25 cts.

LA GUERRA - LA PAZ

LA SOCIEDAD DE LAS NACIONES

Por el Presidente de los Estados Unidos

Woodrow Wilson

Una peseta

De venta: LIBRERÍA GRANADA. — Barará, 15

Teatro Vodevil Catalá

Publicació dels vodevils estrenats ab més éxit a Catalunya

La Pitets se'ns ha casat o caragol tren banya.

Capeau, marit.

Les filles de Venus.

Cuida't de l'Amelia.

L'aixeca dones.

El suplici de Tantal.

Preu de cada volum: 35 céntims

De venda: Barará, 15. — Barcelona

Per correcc franc de ports.

FOLIES-BERGERE

El music-hall més important d'Espanya. Exit de Manzano, Don y, Madriles, Deodima, Hungria, Maria Paz, Victoria Orellana, Hermanas Morales. Gran succés de Trinitat Plá "La Criollita" i son germà Hiraldo. Exit enorme de Balbina Valverde, Julia Pellín, Maria Albareda.

Redacció i administració: Barba, 15, llibreria
PREUS DE SUSCRIPCIO:
Espanya, trimestre Ptas. 2
Estranger, 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

BARCINOCTAMBULIA

LA CRISI DEL BARAT

Al resum diari que fa *Le Matin* dels preus de les subsistències, hi havia l'altre dia l'epígraf següent: «El barat, més escàs, continua encarint-se».

Així, a primera vista, la notícia sembla desprovis- ta d'interès. Que el llegidor me permeti una petita aclaració.

El barat, en francès, se nomena *maquereau*. Una injustícia irreparable que van fer amb aquest gustós peix, donant-li el mateix nom que als procuradors caudics de les dones de bona vida.

El mot fou importat, però a l'arribar aquí va cor- rumpre's—cosa molt explicable tractant-se de peix que venia de tan lluny—i es transformà en *macarró*, nom sens sentit figurat i bastant insuls si no es con- dimenta amb formatge.

Explicat aquest extrem ictio-filològic, no s'ama- garà a ningú l'importància de la nova que escuetam- ent donava el popular diari parisenc. La nostra gloriosa germana gran llatina, que durant cinc anys ha passat per tants i tants dolors, que ha sofert heroicament tantes restriccions, es veurà a l'endemà de sa victòria privada d'un element indispensable per a la seva existència si persisteix la carestia del barat.

Es innegable que la guerra ha reivindicat molts valors. Un d'ells és l'home-barat—acostumem-nos d'una vegada a prescindir de barbarismes i depurar la llengua dient les coses pel seu verdader nom,—menyspreuat per tothom amb una falsa llegenda d'ab- jecció. Teniem a l'home-barat per un ser degradat, gandul i viciós, que feia valguer sos drets de mas- cle per a menjar sens treballar el pa que sa víctima pastava amb la suor del seu... vici. Cinc anys de guerra han fet rectificar el criteri de tota l'intel- lectualitat respecte a molts punts, i un d'ells ha sigut el de l'home-barat.

Tornem a l'estiu de 1914, en plena movilització, quan l'indústria del amor sofria la més horrorosa crisi que han vist els segles, i esgarriem-nos un mo- ment pensant lo que hauria sigut dels camps d'Eu- ropa si un dia, cansades d'inacció totes les meques haguessin invadit el front de batalla. Sabeu què les va retenir? L'home-barat. «Si tots eren al front!» diràn vostès. Precisament la por que al veure que havien deixat la feina, els seus respectius *carinyos* no haguessin acollit la visita amb una mà de garro- tades!

En nom de l'ordre, en nom de la disciplina, els homes-barats són una institució armada digna del més gran respecte. Lo que manté allunyades dels ba- rris honests a les fadrines mecànica-ajustadores de

l'indústria amorosa, no és més que l'autoritat ferma del home-barat. És clar que ho fa perquè en aques- tes incursions la dona li corre el perill d'ésser por- tada per la policia al quarteret i amb això perdre el tant per cent sobre el treball realitzat; mes, l'inte- res no és, en la misera especie humana, el mòbil que guia les més nobles aspiracions?

Altrament, tornant a referir-nos al «entrefilet» del *Matin*, hem de cridar un cop més l'alerta a les nos- tres autoritats. Aprofitant l'agitació dels moments d'espectació política que atravessem, és molt possi- ble que alguns especuladors sens entranyes es dedi- quin a l'exportació clandestina del barat cap a Fran- ça, essent aquest peix una especie ictiològica bas- tant abundanta en les nostres platges. Les autoritats deuen vigilar per a impedir aquest tràfec il·legal. Aital font de riquesa nacional no deu derivar son curs vers l'estranger i deixar desproveïda la nostra plaça. És cert que la fecunditat del barat és quasi tan gran com la del bacallà i la del regidor, més és millor no restar desprevinguts perquè el barat és un peix que es porta l'oli.

S'ha de prohibir absolutament l'exportació i, si, en darrer cas, fos indispensable per a mantenir nos- tres bones relacions amb la veïna República, fer un tractat de reciprocitat. No dic que en canvi dels ba- rats que els enviéssim ens donguessin horitzontals oxigenades, primer, perquè ja en tenim prou amb aquelles que es passen així que es fa fosc davant de la nostra redacció, i segon, perquè una nova im- portació tindria com a resultat perjudicar els inte- ressos de la producció nacional i encarir més el preu del barat, però podrien donar-nos Turcys i Mayols pels nostres music-halls del Paral·lel, que bona falta hi fan per a substituir els molts lloros que escarnei- xen el nom de Montmartre barceloní que s'ha inten- tar donar an aquella via. Però aquest intercanvi s'hauria de fer amb taxa, no permetent l'exportació més que de l'estricta sobrant.

El dia que amb la crisi del barat les pupiles del districte quint perdessin el frè, pot ser es farien sin- dicalistes. I no quedaria altre remei que formar un cos de barats honoraris, una mena de voluntari del amor lliure. I el perill està, no en tenir que fer vuit hores de servei davant de les feineres del carrer de Migdia, ni en les guardies, que ja les montariem, si- nó en que amb el temps tal volta ens hi acostuariem, i de barats honoraris passariem a professionals amb matrícula d'honor i xapa, com els camàlics i els gossos que tenen amo.

—Saps la Mariona? Ha tingut un nen com un vedell.

—Es deu assemblar al seu pare...

DESDE LA PUERTA DEL SOL

Noticias heterogéneas e incombustibles que nuestro cachondo y antiflojístico corresponsal señor Buendía y Gassol nos envía desde la Meseta para alivio de nuestros sufridos lectores.

Nota:—Se abre una subscripción para pagar los gastos electorales de Buendía. Cuota mínima: un nabo.

Día 29.—Hoy he deturado una vaca que hacía ir en renuevo a todos. Le he dado un lance de capa con una capa de lance y ha quedado más mansa que un reformista. Hoy no estoy muy de barrila, pues esto de la elección me da muchos males de cabeza. Yo me juego un pez que salgo si no me hacen la patota. Haré el ojo vivo porque no hay un palmo de limpio y no vale a badar. Hay que ser murrio. Un campo inundado ¿en qué se parece a uno que no dice la verdad? En que «anegado». ¿Conque don Arcadio no quiso ir a Soria? Yo hubiera ido ¡qué demonstre! No por nada, no, sino para hacer forrola. Recados a Martí Ventosa, que es mi debilidad.

Día 30.—El que toma baños de asiento en el mar ¿qué nombre escribe? Mar-i-ano. ¿Y el que los toma en un tiesto? Pues... test-i-cul. Mi amiga Mary ha sacado la rifa. Ya se sabe: en cuanto ve una papallona, saca. ¡Y luego dirán que son ochos y nueves! Cuando mariposa, Mary tren. Uno que llame a un

palomo que se le ha escapado, ¿en qué se parece a Pierrot? En que «Colom-vina!» por aquí, «Colom vina!» por allí. Hoy he hecho un discurso electoral. He dicho aquello del «ominoso impuesto de consumos», que ha gustado muy. Me han tirado flores, patatas y dos tiros. Soy un triunfo en eso de garlar. Mil recados a Rosés, que se queda a las cajas.

Día 31.—A ver si caen en una cosa que se puede cortar y no rajar. ¿No? Pues... el pelo. ¿Por qué todos los presos se dicen siempre el mismo nombre? Porque todos «Estan-islaos». Yo, si me como dos huevos herrados ¿en qué me semejo a los sillones del Principal? En que ¡cómo-dos! Una que tira los naipes me ha dicho que iré al pote. Yo no hago cabal, pues un golpe me dijo una sonámbula que nunca llegaría a chafar el castellano, y la diñó, pues hoy, después de Pich, soy el amo en este ramo. Si salgo os haré palmo y pipa. ¡No me haré ver pas poco!

Día 1.—Una meuca barata ¿en qué se semeja al Paraíso? En que l'Adán por aquí, l'Adán por allí, etc. ¿Saben el colmo de un hambriento? Comerse las molas de un sommier. Una levita ¿en qué se parece a un hotel de lujo? En que tiene muchos botones. Ya estoy cocido: no soy diputado. En la hora de las patacadas ha resultado que sólo la habillaba de dos votos, y uno más falso que una meuca. (El otro era mío.) Pero yo no me desanimo. El año pasado tuve un voto. Este año, un 50 por ciento más. El año que viene, al copo. No falla. (Son matemáticas de Pol.) Mientras tanto, enviad pañas, que estoy pelado y la bailo muy delgada.

Día 2.—Un corrido ¿en qué se parece a las cuevas de Artá? En que fa-mossas. Hoy he conocido a un chino, fabricante de laca, que quiere hacer sociedad con mí. Dice que cuando laca hagamos nos haremos ricos. ¿Qué dice Unamuno? Como si lo sintiera: que el dinamismo del ente subjetivo emanando substancia pura del Todo Positivo, rasga el caótico velo de lo ignoto. Yo no opino así, pero mudos y a la jaula, que por eso es sabio oficial. ¿Y el señor Marfá? Daría un pez para sentirlo. ¿Ya tenéis Exposición de Arte? Ya reiréis, ¡vatúa Judas!

Día 3.—Uno que me rapte la flavia ¿en qué se parece a una piedra preciosa? En que «malaquita». ¿Cuál es el arma bisexual? L'arma-frodita. ¿En qué país agrada más la moneda? En el Ecuador, que cuentan por «sucres». ¿Y en dónde carga más? En la Argentina, donde siempre es un peso. Estoy cabeza metido por lo de no haber salido. Hay, entre los elegidos, un grapado de Sánchez, López, Péres y Rodríguez. Un Buendía hi haría gozo, ¡como hay mundo! Aquí no se hace justicia ni al mérito ni a la elegancia. La Cierva se me ha sorteado, pero se hará diez piedras. ¡Cuando yo me vengo, rai! Que lo diga la Paca, que fué mi trasto dos años.

Día 4.—Una espada bien afilada ¿en qué se diferencia de una cosa comprada al fiado? En que aquélla es aguda y ésta deguda. Una zapatería ¿en qué se parece a un plato y ollas? En que hay «ca-suela» ¿Y una máquina de escribir a un temporal? En que la una «Underwood» y el otro hunde er bote. ¿Saben la diferencia entre este chiste barquillo y un duro?

En que éste, si es sevillano, no pasa, y el chiste ha de ser sevillano para poder pasar. Nada, nada: me hago de los de Melquiades. ¿Que soy un cata ollitas? Tanto se me en rehumo. A ver si tengo más potra. Si me falla me hago vegetariano. Apa.

LA OTOMANA

Modesta «otomana» que en un recó ombrívol de l'estancia t'ocultes sota un munt de cintes i brodats, de camises, de calces, de «cubre-corsés», de lligacames i cotilles!... Tu que ets complacent i en el teu ventre amplíssim de Venus turca aguantas la capa, la americana i el capell del mascle durant la nit d'amor, deixa'm que m'explaiï i escampi als quatre vents lo que ningú sap de tu... Que en la blanor de tes molles, que damunt dels teus coixins sedosos, tenen lloc aquells primers encontres, que després, més tard, damunt del llit tenen una realització més còmoda i profunda...

Els homes som uns desagraïts... Només veiem el llit, només honorem al llit, sense recordar-nos que abans de arribar-hi hem de passar per tu, noble preparatori dels esclats d'amor.

Els primers «sacos», els primers intents de «descabello» s'efectuen damunt teu... Tu, en la cambra, ets lo que el pessetero a la cantonada. Una entrada a can Masquefa sense els preliminars d'una volta amb pessetero, és com una ficada al llit sense la preparació de l'otomana. Els pesseteros i l'otomana són els preludis... són les ostres del gran menú... Tu, otomana, ets la sinfonia de la sonata de l'amor. Per molts, a qui el temps no passa en va, l'amor se'ls hi acaba en la sinfonia i no hi ha sonata. Per aquests, tu, otomana, ets el límit de l'ambició dels seus explais eròtics. Ells han de mostrar-se't més agraïts que els demés...

El descobriment de la teva utilitat com aperitiu amorós, es deu al gran poeta Zorrilla, creador d'aquella escena dita «del sofà» per a dissimular, en la que don Joan i donya Agnès es proposarien una mica més si no tinguessin al seu davant el públic.

Les meuques de «postin», al tanto sempre de les novetats explotables per a l'utilitat i major gaudiament del home, compregueren la necessitat d'introduir-te en les seves habitacions.

I encara que no resultis tan poètica con el sofà del drama *sevillano*, no per això deixes de resultar encantadora, brindant l'usdefruit de les teves molles, endormiscada en l'ombra que projecta una cortina amb sarrells, mentre del carrer arriben les notes melodioses d'un piano de maneta que toca *Els Segadors*.

Ningú ha reflexionat encara, oh otomana, l'influència que tens en la nostra vida, perquè ningú ha parat compte que en les cases que s'aprecien una miqueta, et muden la funda dugues vegades cada setmana.

Modesta otomana que t'amagues entre un munt de calces i camises i que aguantas la capa, jo et venero!

—Veus aquesta? L'he tractada molt per sobre i la conec a fons.

EL CAPTAIRE QUE SABIA HISTORIA

(Llegenda)

Un cop—això va passar fa un grapat d'anys, no sé a on, ni quan, ni com,—un pobre captaire que duia tanta gana com brutícia, va veure dintre d'una heretat immensa un planter de tomàquets que deien menge'm. Ell que sí que, goitant que ningú l'observés, s'hi fica i se'n cruspeix un parell com si tal cosa. Mes, quan satisfet del àpet aixecà els ulls es trobà davant d'un senyor farreny i amb cara de tres deus que se'l mirava.

—Dispensi, senyor. Tenia tanta gana!

—Que no ho veus que això és una propietat privada? Taul, més que taul!

El captaire—que sabia historia—s'empipà.

—Escolteu, mestre. Vós sou l'amo?

—Està clar que sí.

—I per què sou l'amo?

—Perquè el meu pare ja ho era.

—I el vostre pare?

—Ho heretà del seu pare, o sigui del meu avi.

—I el vostre avi?

—Del besavi.

—I aquest?

—Aquest? Es va batre com un lleó per a obtenir-les.

Al sentir això el captaire deixa el sac a terra i agafa, amenaçador, el garrot.

—Doncs jo vull començar ma fortuna com la començà vostre besavi. Apa, maco, que vos espero. Ens batrem com uns lleons, i si guanyo, meva és l'hisenda...

El propietari—que no estava per brocs—va fer treure al captaire que sabia historia.

«HERCULES-FAJA»

Així anunciaven, fa uns quants anys, a Sant Sebastià, una faixa o cinturó elèctric, inventat per un doctor alemany d'aquells que porten lentes i barba blanca i han anat a l'Àfrica Oriental a caçar formigues.

Segons els reclams, la curació de l'impotència era cosa resolta amb aquell aparell. Exhibien certificats de metges i cartes de persones agraïdes per la curació, naturalment, ocultant els noms, per discreció fàcilment comprensible.

Un jorn entrà a casa del representant un ricatxo americà, gran habituat del Cassino i de les curses, *viejo verde* estragat i dissipat per la disbauxa. Tot el Sant Sebastià mundà el coneixia, i les luxoses *cocottes* del estiu contaven d'ell totes les indiscrecions que es conten d'un veterà del amor que té ja l'arma retirada.

—Escolti—digué l'americà.—He llegit el seu anunci. Vostè pot garantir-me el resultat?

—Ja ho crec!—respongué el representant.—Tant és així, que com que el conec i tinc interès en que vostè sigui un dels que provi la bondat i eficàcia d'aquesta prodigiosa invenció, que sens dubte el farà convertir, no sols en un home físicament jove, sinó en un entusiasta propagador de l'«Hércules-Faja», no tinc cap inconvenient en deixar-li una a prova. Si el resultat és afirmatiu, el preu son cent pessetes.

—Es que si fos veritat, jo n'hi donaré, no cent, sinó cent mil!

—Estic segur de que quedarà encantat.

I li entregà la faixa màgica restauradora d'energies virils en liquidació.

No havien passat sis dies que un demati el representant vegé entrar el seu client. Encara no li donà un cop d'ull es fregà les mans de satisfacció: estava vermell, els ulls encesos, i caminava depressa, com si els seus nirvis estessin sotmesos a una corrent elèctrica.

—Déu lo guard! Com li va, com li va? Ja veig que ve tot alegre a dar-me les gràcies pel meu meravellós aparell, no és veritat?

El vell es deixà caure en una butaca i s'aixugà el front, ple de suor.

—Calli, calli, que lo que a mi em passa des de que porto el seu aparell no m'havia passat en la vida!

—Ho veu? De segur que al segon dia de posar-se'l ja devia notar els efectes prodigiosos d'aquesta miraculosa invenció, i que al cap de quatre dies haurà passat una veritable nit de nuvis, eh?... Oh!... i se'l veu animat per una nova vida...

—Sí, per una nova vida, perquè això abans no em passava... mai... mai de la vida!...

—Si ja li deia jo que quedaria encantat!

—Es que...

—No, no em digui res més, que prou se li coneix. Sembla que tingui vint anys menys... Està...

—Pero, em deixarà enraonar d'una vegada! Es que lo que li haig de dir es horrible, esgarriós! Figuri's que des de que vaig posar-me la seva faixa sento uns desitjos de... de...

—Oh, és clar!

—No, no és clar! Es fosc, i molt fosc! No de lo que vostè es pensa, no! Miri, que si això dura, qual-sevol dia em començaré a maquillar i em posaré enagos brodats i aniré a enredar jòvincels.

—Com! Què diu ara! Vostè?... Però com pot ésser? A veure! Du la faixa?

—Sí, senyor.

—Vòl fer el favor d'acostar-se? Deixi'm veure.

I apenes havia posat la mà al cinturó, el representant de l'«Hércules-Faja» esclatà a riure i es deixà caure en un silló.

L'americà perdé els estreps.

—Bé, de què riu ara? Que es pensa que això fa tanta gràcia?

L'altra s'oprimí la boca amb un mocador.

—Però, home de Déu! Es clar que li passa això! Si se l'ha posada al revés! Lo de davant, darrera...

LES CAMELLES

Tres actors còmics, tots tres vius i plens de salut (per lo que omitirem noms), i molt coneguts del públic de Barcelona, anaren per allà les seves joves tuts a fer les funcions de Pasqua a un poble de la província de Girona.

Mes la sort els fou contrària i no guanyaren cap quarto, per lo que estaven molt empipats.

Era la nit de les clàssiques caramelles i en el poble hi havia un chor format per uns quants pagerols.

Estaven nostres tres actors en la fonda comentant la *mala pata* que tenien, i un d'ells ja s'havia despullat per a ficar-se al llit, quan heus aquí que es presentà l'al·ludit chor davant de la fonda i començà a cantar.

—Només faltava això!—digué un dels actors.—Després de no fer diners, que ens vinguin amb cançons.

—Per cançons estem nosaltres!—afegí l'altre.—Ja que no venen al teatre, que ens deixin dormir, al menys.

—No vos apureu—afegí el que estava al llit;—abans de cinc minuts són fora.

Obrí la finestra que donava al carrer i dirigint-se als altres els digué:

—Tu agafa aquesta palmatoria i tu aquesta altra. Les enceneu i treieu el braç, amb la palmatoria, per cada un dels ànguls de la finestra. Lo demés corre del meu compte.

Així ho feren els altres dos, i el minyó que portava la cistella, al veure llum, es dirigí allí en espera d'algun present.

Tots els badoes del poble estaven amb la boca oberta mirant quin seria el regal que darien, i quan amb més atenció miraven, l'autor de l'idea s'abaixà els calçotets i s'apujà la camisa i aplicà a la finestra lo més reservat de la persona.

Excuso dir-vos que sortiren del poble acompanyats per la guàrdia civil, puix els volien matar.

GRAN GUIGNOL PAPITESC

DIALEG FERRETAIRE

L'ANGLES IMPASSIBLE

El fet ocorregué a Malta, fa alguns anys.

Hi tenia una *villa* un ex oficial anglès que havia fet fortuna al Transval. Era solter i juerguista. Totes les dones alegres de La Valetta el coneixien i anaven a fer-li visites a la torre, on ell sempre les obsequiava esplèndidament. Alguns cops se'n reunien deu o dotze, i ell, gall d'aquell galliner esboggerrat, feia de les seves amb la primera que li venia a mà, i les altres, per allò de que avui tu i jo demà, contemplaven impassibles com ell feia l'amor sens preocupar-se de la concurrència, i si alguna d'elles s'excitava, sempre trobava alguna altra en el mateix cas que sabia calmar llurs impaciències i al mateix temps donava lliure curs a les seves.

La cosa finí tràgicament.

Un jorn estaven a una terrassa entregant-se a l'orgia i esclatà una tempesta. Però ells no eren gent que es desconcertessin per una pluja que queia ja sobre mullat i van continuar fent, quan de prompte ratllà els núvols un llamp i caigué sobre la parella formada per l'anglès i la *cocotte* en qui aquell jorn havia posat son capritxo. L'ex oficial, home acostumat a perills, tingué temps de desfer-se dels seus braços i saltar dintre de la galeria; mes ella, menys llesta, no pogué evitar la descarga fatal i quedà convertida en un moment en un munt de cendra.

Tothom cridava, mig foll. Elles llençaven plors i xiscles. Sols ell, tranquil davant la catàstrofe, havia conservat la seva calma imperturbable. Agafà entre els seus braços la més joveneta, que plorava amargament la tragèdia.

—Vina, nena, vina! T'has espantat, pobreta? No et sobressaltis, rateta... Vols pendre quelcom?...

I mentres tant, ja els seus dits corrien damunt de la seda de la seva brusa i començaven a descordar sa pitrera, preparant el terreny per a continuar la tasca començada amb l'altra i tallada per la falç de la mort.

Ella ofegà sos plors i els seus llavis cercaren instintivament, com un recomfortant, la boca d'aquell valent que dava prova d'una tal presència d'esperit.

Aviat no es sentí més que un rosari de sospirs... Mes les altres, ara ja calmaes, començaren, en veu baixa, car no era cosa de protestar massa fort contra l'ex oficial, que era home que deixava bons beneficis:

—Sembla mentida! Aquí mateix! Davant de les cendres de l'Agneta!

L'anglès, imperturbable, abandonà, un moment, la mà amb que extrenyia contra ell el cap descabellat i ple de fricansa d'aquella joveneta que tremolava de plaer... Sos dits, apoiats a la paret, trobaren un timbre... El va oprimir.

Un criat va entrar.

—Què mana el senyor?

I la boca del ex oficial, quasi sens abandonar els llavis que xuclava àvidament, deixà anar secament aquests mots:

—Escombra això que hi ha a terra.

—Què desitja el senyor?

—Voldria una d'aquestes molles que serveixen per a que les portes se tanquin per sí soles...

—Ah, ja! El senyor vol un aparell de molles per a tancar automàticament les portes...

—Això mateix. Però no una d'aquelles molles que es trenquen al cap d'un mes. Una cosa sòlida, car és per a una porta que s'obre i es tanca molts cops al dia.

—Vostè desitja, doncs, un aparell de molles, sòlid, per a tancar automàticament les portes.

—Sí, senyor. Voldria que no fos d'aquells que tanquen tan depressa que s'esposa un a que el vidre es trenqui.

—Ah, vaja! Vostè necessita un aparell de molles, sòlid i no massa ràpid, per a tancar automàticament les portes.

—Sens que amb això li passi, com alguns, que estan un quart per a tancar i sempre està la porta mig oberta.

—En un mot: vostè desitja un aparell de molles, sòlid, ni massa ràpid, ni massa lent, per a tancar automàticament les portes.

—Justos! Vol ensenyar-me algun model?

—Ho sento molt, senyor, però no podem servir-lo. En aquesta casa no venem aparells de molles per a tancar automàticament les portes...

—Ahir, en Manel i jo ens vàrem menjar un quilo de caramèllos.

—Alsa, noia, quina llepada!

XAFARDERIES

*** No han anat a la Exposició de Belles Arts? No? Millor. Doncs si pensen anar-hi—tothom pot tenir-la una hora tenta,—segueixin aquestos consells:

«No hi vagin amb la propia embaraçada. És segur l'avort, davant d'aquell devassall de mamiarrats. I si no l'avort, la sortida d'un marrec a lo «Colbert», es a dir, multicolor i cubista.»

«No gastin la pela a la taquilla. No s'ho val i tothom hi entra d'arròs.»

«No confonguin la col·lecció d'en Gil amb l'art modern. Hi han crítics que s'hi equivoquen.»

«No culpin als empleats d'haver penjat quadres al revés. Hi han teles que sempre queden cap per avall.»

«No sentin cap concert al gran saló. Acabarien a Sant Boi.»

I ja en parlarem més un altra dia.

*** Anunci exposat al carrer de Lauria:

«Para huevos gordos y frescos, aquí.»

Ja ho sabeu, dones.

*** De *Las Noticias*:

«La lengua, a veces, es un recurso.»

Un recurs desesperat, ja els ho diré.

*** Lletreter autèntic de la papitesca vila d'Igualeda:

«Se reparte pan por un mozo caliente a todas horas.»

*** De *La Vanguardia*:

«Se ceden dos habitaciones, plancha y criada, precio módico.»

Ja és cedir! Sobre tot si la raspa és caia.

*** Un vers que copiem de *Vida Catalana* (!) de la Habana:

«Tú, la de la faz divina,
tú, lindísima, monina,
de los labios sonrosados,
oye Blanca mis cuidados
del primer canto cercano,
mira mi ligera mano
rindiéndole a tu honor,
mi honor henchido de amor
del primer canto lejano.»

I després diuen que la poesia va decaient! I ca!

*** De l'eterna *Vanguardia*:

«Se vende mobiliario, por rotura de enlace.»

Volen que els enviem an en Buendia i Gassol?

*** En una carta d'una agrupació taurina felicitant al crític en Ventura Bagüés, li diuen *gran defensor del toro*.

No sé pas què hi veuen!

*** L'Eugenia Roca, simpàtica i papitesca artista, canta al Principal de Gràcia varis cuplets catalans: *El preu de l'Autonomia*, *L'emblanquinador*, *De la Rambla de les Flors*, i darrerament ha estrenat amb gran èxit, *Flor d'Aribau*. PAPITU, en quines planes vegé la primera llum aquesta espiritual definició de la mitja virtut del districte sisè, s'enorgulleix de sentir-la pronunciar pels llavis apetitosos de l'Eugenia.

EL CONEIXEMENT DE CAUSA

El senyor Quimet, l'adroguer del carrer de Colón, i la Lluïseta, la seva dona, varen anar a estiuar, junt amb la Mercè, la criada, a un mas de la costa de Llevant, que no era pas més lluny del mar que cosa d'un quilòmetre. Cada setmana arribava a la masia el dependent major de la botiga, en Manel, el qual s'estava amb els amos fins el dilluns al dematí, que se'n tornava a Barcelona.

Un diumenge a la tarda el senyor Quimet, la Lluïseta, en Manel i la criada, se'n anaren cap a mar, vers una platjeta arredossada i que per ésser a cobert de totes les mirades havia d'ésser utilitzada per la senyora i la minyona per a pendre un bany.

A l'ésser a lloc, l'adroguer i el dependent varen quedar-se a prudent distància per a no destorbar la remullada femenil. Feia ja un rato que esperaven, quan, amb sorpresa, varen veure que un vailet de onze o dotze anys fugia amb la roba de les dugues banyistes. L'empaitaren i mentres l'un li prenia la roba, l'altre donà al xicot dugues clatellades. Després decidiren tornar la roba a puesto, mes es trobaren que, si bé els vestits podien distingir-se per el color a qui pertanyien, no passava lo mateix amb la roba interior de mestressa i criada, puix aquella era blanca. Restaren els dos confosos, fins que en Manel, el dependent, posant en pràctica un idea feliç, prengué la roba i anà olorant peça per peça i classificant:

—De la senyora Lluïseta... De la Mercè... De la Mercè... De la senyora Lluïseta...

I així fins que el farcell va ser dividit en dugues piletas.

D'ensà d'aquell dia el senyor Quimet restà trist, trist, com si s'enyorés...

LA VIGILANCIA HA D'ANAR A MITGES

Els veïns d'un carrer observen que des de fa dos dies un individu es passeja per la acera, en un tros curt. Per tractar-se d'un home de mitja edat, mal endressat i d'aspecte sospitos, la seva assiduitat acabava per intrigar an el senyor Macari, que té una botiga de rellotger allà mateix. Per fi el senyor Macari es decideix a empendre al desconegut.

—Escolti—li diu.—Que és de policia vostè?

—Jo? No, senyor, no—respon l'home.

—I doncs perquè ja fa dos dies que es passeja per aquí que sembla que vigili alguna cosa?

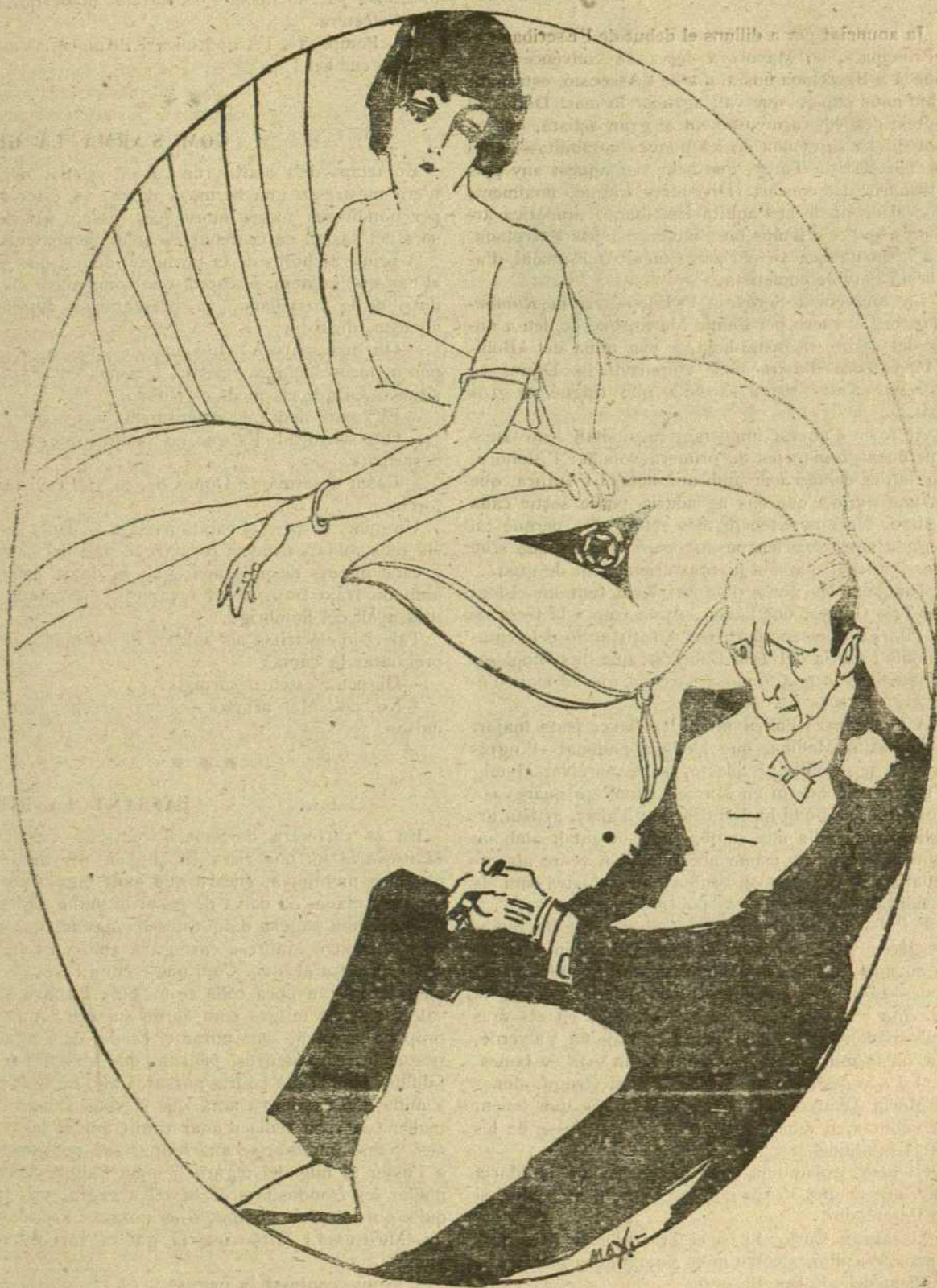
—Home, ja li diré. Com a vigilar, sap? sí que vigilo; vigilo per encàrrec del seu *querido*, a una casada que viu an aquest segon pis d'aquí al davant...

El senyor Macari, al sentir això es queda de pedra.

—Però si an aquest pis hi visc jo amb la meua dona!

—Home! Doncs digui que a qui tocava vigilar era a vostè...

MUSIC-HALL JANT

—Amb la mèva dona no ens podem entendre mai perquè jo estic molt per sobre d'ella.

MUSIC-HALLEJANT

Ja anunciat per a dilluns el debut de l'Escribano al «Principal», en Mayol va deixar-se convèncer i es quedà a Barcelona fins al dia de l'Ascensió, estrenant cinc nous cuplets que van agradar la mar. Dijous el públic despedí carinyosament al gran artista, que es pot dir ha sigut una de les poques notabilitats, amb la Tórtola i la Turcy, que hem vist aquest any pels escenaris del concert. Divendres tingué, finalment, lloc el debut de la Paquita Escribano, simpàtica artista a qui feia temps no s'havia vist per Barcelona. La setmana que ve parlarem més extensament d'aquesta notable cupletista.

La Merceneta Serós, a l'«Edén», canta *Rumbérias*, cuplet escrit per l'amic Marín, que de deu a onze del vespre té instal·lada, a una taula del «Bobinó», càtedra d'astracància compendiada. Dijous va estrenar *Emperatriu*, sardana que tingué un gros èxit.

Al foier d'aquest important music-hall hem conegut dues germanetes de primera volada: l'Alondra, que no es deixa caçar amb mirallets, i l'Aurora, que és una *aurora* que ens agradaria veure sortir cada dematí. No ens extenem més sobre elles perquè tal vegada ens trovarien pesats, però creguin que s'ho mereixerien i que ens hi prestariem molt de gust.

Tanquem les notes d'aquest local fent un el·logi del Trío Gómez, que ballen la jota com a la terra de la Pilarica, i consignant, per a satisfacció dels catalanòfils i glòria del Trío Llibertat, que dits simpàtics artistes ballen una xamosa sardana que té molt d'èxit.

A l'«Alcázar» l'altra nit hi va haver festa major. L'Amparito Medina, que havia abandonat—l'ingrata!—el seu públic predilecte, va reapareixer al mig d'una ovació que ni en Marcellí Domingo quan va a Tortosa. També hi ha l'Haira Ben Tahar, artista argelina, que balla una rumba molt original, amb un refinament que no estem acostumats a veure als escenaris dels concerts on contenen les rumbistes com els cavalls d'un motor de gas pobre.

Feia bastant temps que no havíem estat al «Folies Bergère». Anit vam anar-hi i ens enteràrem que està en mans d'una nova empresa que no mira prim, doncs té el més escollit *elenco* artístic. Hi ha la Criollita i el seu germà, molt correctes en els seus balls moderns; la Julia Pellín i la Balbina Valverde, que ho fa millor que el «Gallo» quan està de bones. Ah! I són gent que no temen la malestruga, doncs la Maria Albareda, una cupletista d'*upa* que tenen, va debutar en dimarts, dia tretze. Rigüin-se de les dates fatídiques!

Hi hem trobat una antiga coneguda: la Maria Paz, que fa una *Mosca* que la caçarem amb filet, si en tinguéssim.

Al «Monte Carlo» hi ha el Trío Liberty i les germanes Wardini, xicotetes molt simpàtiques que ja coneixiem del «Folies Bergère».

Al «Novelty» hi ha el duet Bent-Miralles i la Blanca Celi, vodevilejant amb en León de Roman, i al «Madrid Concert» hi ha la Nita Cora, que canta

Abanico del Japón, cuplet d'un amic cuyo nombre omitimos por no ofender su natural modestia, etcètera, etcètera.

Al «Pompeya», l'Argentinica i l'Amorós. Vaia un dúo de rumbes!

COM S'ARMA LA GENT

En temps dels alarbs, un castell cristià, del que n'era mestressa una hermosa dama, va ésser sitiada per nombroses forces moresques, essent els defensors del castell un centenar escàs de combatents.

A primeres hores de la tarda del dia en que passà el cas que relatem, el capità que comandava els soldats de la castellana, va presentar-se desolat an aquesta, dient-li:

—Oh, ma senyora! L'enemic és massa poderós per a que se'l pugui resistir, i menys encara en la situació en que els meus es troben.

—El vostre deure és defensar-me fins a morir.

—Oh, senyora! Es que no tenim armes; estem desarmats.

—Esteu desarmats? Doncs bé, jo vull revistar les forces.

Un quart després el capità avisà a la dama de que els seus soldats estaven formats al pati del castell.

Cinc minuts després aparegué la dama habillada amb un trajo transparent i vaporós i escotada fins més avall del llombrigo.

Tal visió electritzà als soldats de tal modo, que al preguntar la dama:

—Digueu: esteu desarmats?

—No, no! Més armats que mai—respongueren al unison.

PASSANT LA RIERA

En la carretera de Sant Vicents de Castellet a Manresa hi ha una riera en la que, per mica que plugui a muntanya, encara que molt mansa per ésser molt plana, no deixa de pasar-hi molta aigua.

Venia una pàgesa d'aquestes revingudes que anava a mercat a Manresa carregada amb un cistell al cap i un altra al braç. Com que érem a l'istiu, la dona portava tan poca roba com podia i anava sense calces i sense mitges com és de suposar. A l'ésser prop de la riera, sens mirar el cabdal de l'aigua es tregué les espartenyas, pensant que aixecant-se les faldilles amb la mà podria passar, i així ho feu; però a mida que caminava notà que si volia salvar de la mullena la roba tenia d'anar tirant amunt les cortines. Sense immutar-se anà fent el seu pensament, i a l'ésser al mig del regarot i quan l'aigua anava a mullar les frondositats de la selva negra, uns tranquils qui miraven l'operació es posaren a cridar:

—Mestressa! Mireu que la gateta vol beure aigua!

A lo que contestà la pàgesa:

—Ja li convé, ja, doncs encara que dematí, ja s'ha menjat un bon troç de butifarra que ja el voldrieu per vosaltres!

EL CULPABLE CASTIGAT

(Rondalla andorrana)

En Pere era un xicot feliç. El món per ell no existia fora del treball i la mare.

Però com que tot arriba en el seu temps, la mare d'en Pere la dinya i després de unes setmanes de dol va pensar en casar-se, doncs per ell i per la seva vida era necessària una dona.

Ell ja sabia que respecte al unir-se home i dona hi havien secrets, però mai arribà a imaginar-se els veritables i els seus instruments. Després de fer un concili de família i amics íntims de casa, votaren una candidatura que va ésser elegida per unanimitat. La Lolita havia d'ésser la eterna companya del nostre heroi. Abans de casar-se anà a veure a un oncle seu i li va pregar que li expliqués els deures i debers del marit envers la dona, deures que ell ignorava. El bon oncle li explicà punt per punt lo que tenia que fer la primera nit de núvis, que és lo més essencial de tot bon casat, diguent-li després que li aniria dicant lo que més endavant tenia de fer. El xicot gravà bé en sa memoria les paraules de son oncle, semblant-li mentida que allò pogués realitzar-se, tal com li havien explicat.

Per fi arribà el desitjat dia del casori. Després de missa, a casa, a fer un xic de dinar; després a passeig, més tard a sopar i cap al lit.

A l'endemà al matí encara era fosc quan en Pere s'aixecà i se'n anà a cavar al camp, la seva distracció favorita.

Ja feia rato que hi era quan senti ganes de mudar l'aigua de les olives. Al fer-ho observà ple d'espant que tenia el dit gros tot brut de sang. Es clar, ell tendre, ella tendra, no era res d'estrany. Tot d'una exclamà:

—Vols-t'hi jugar que hi matat a la dona?

Allavors passaren com a espectres pel seu cervell els crits que feia-ella, els crits de «em moro! ai, que em mates!»; la lluita, les forces que va fer ell, i caigué assentat a terra pensant en el presiri i el pal.

Ensimismat estava en les seves meditacions quan acertà a passar un bordegàs. En Pere, per a sortir de dubtes, el cridà i li digué:

—Té un ral i ves a casa a buscar l'esmorzar que et darà la meva dona. Si el portes, vina saltant i corrent, que jo et vegi de lluny, i si trobes a la meva dona morta, vina trist, poc a poc.

El vailet se'n anà cap a buscar l'esmorzar. Arriba a casa d'en Pere, i, clar està, va trobar a la Lola pel pis més contenta i cantant millor, que un rossinyol. El vailet li demanà l'esmorzar, i quan li donaren, tot content se'n anà saltant i ballant cap a portar-lo an en Pere. Però succeí lo que era de preveure: tant va saltar, correr i ballar, que va entrebancar, caigué i se li vessà tot lo que duia, i temerós de anar-ho a buscar de nou continuà el camí, però ara tot trist i amb el cap baix.

En Pere s'estava esperant al bordegàs, i conteu al veure que venia tal com havien quedat si la dona fos morta!

A l'últim, tement-se que darrera del xicot vingués

—Doncs sí, noia. Al casar-me li he explicat tot al meu marit. Eh quin valor?

—Quina memoria, voldràs dir!

el poble i l'arrastrés pel crim comés, apretà a córrer sense escoltar-se els crits que feia el noi, fins que arribà a una cova, i allí tregué al culpable i amb una pedra sota i una a sobre pegà tan fort que perdé el coneixement.

Quan més tard el trobaren d'aquella manera i el portaren a l'hospital i li preguntaren el per què ho havia fet, respongué:

—Per venjar la mort de la dona.

Allí s'aclarí el misteri, i sort que només fou que un parell de setmanes amb el culpable embolicat, perquè la seva dona deia que si no sortia bé es volia divorciar.

EL SENYOR ANGULO

En una reunió cursileta vàrem conèixer al senyor Angulo. Es un bon senyor de mitja edat, sec, amb perilla i cara de mal genit.

Tafaners, vàrem preguntar-li:

—Usted, ¿de qué hace?

I ell, molt atent, va respondre:

—Verà usted. Me llamo Angulo y vivo en el Arco de San Ramón. A pesar de tener una pierna quebrada observo una conducta recta, sin salirme de mi radio de acción. No es de persona cuerda el salirse por la tangente, concurriendo a círculos y tener tratos con horizontales. Sí, ya sé que las buenas curvas y el poder tocar conos, senos y cosenos tira mucho, pero... A mí deme el poder leer *La Esfera* en mi casa de la Diagonal o ir a pasear hasta el Paralelo...

I se'n va anar sense dir-nos de què feia. Després ho vàrem saber. Ensenyava geometria en un col·legi.

HISTORIES NATURALS

LA MONA

El senyor Celestino era barber. Barber, i del «Centro Hispano-Americano». En aquest món—deia el senyor Celestino—tothom té la seva debilitat, o la seva mania, ja que digueu-li mania o debilitat és, si fa o no fa, lo mateix. Uns tenen la mania dels cap-i-cues, o la del maurisme, o la dels gramofons, o la de l'acordeon, o la dels certamens «pajarils» i altres, perquè per aquest camí no acabariem mai.

Ell tenia la debilitat suramericana, com si estés empeltat de coco. Res al món li semblava respectable si no venia d'Amèrica. A Colón i al seu déu hi cremava llum rit i dia. Aquells noms d'Amèrica el portaven torrat: Colòmbia, Perú, Chapultepec, Guatemala, Paraguai! Ho hauria fet tot per Amèrica, tot el que es pot fer i el que no es pot fer també. Un dia, per a protegir el continent—perquè s'havia de protegir,—va comprar una mona. La va comprar per a protegir el continent i per a distreure als parroquians. Però la mona va ésser la seva perdició. La mona és l'enemiga del barber.

Un dijous gras, per a fer grimegia, saltant li va trencar un mirall. D'ampolles de quina no n'hi quedava cap. Ampolla de quina que veia la mona, ampolla de quina que no veia més el barber. La mona no estava per «quines», per «rhums» ni per romanços. Aquella bestioleta tenia, com cap, l'esperit de la imitació. Al cap d'un mes ja es feia la clenxa, al cap de dos ja s'afaitava i es donava massatge. I trencava més pisa i més perfumeria, i acabava de tornar boig al pobre barber que, ademés d'americanista, es va fer federal.

Fins que un dia—dimarts i tretze,—va dir: Fins aquí hem arribat. Prou Amèrica i prou mona i prou professió.

I va decidir, com el traïdor del penúltim acte dels melodrames, desfer-se de la mona. La mona americana tindria una fi de melodrama: la dinarya. I confiant en que l'esperit d'imitació de la bestiola seria la seva perdició, somrigué d'aquella manera que els còmics dolents ne diuen sardònica, es posà el drap al coll, com si tranquilament anés a afaitar-se, s'ensavonà la cara i esmolà la navaja en la corretja. La mona, com una *cándida paloma sin hiel*, feia tot lo que veia fer al seu botxí. I el barber, o el botxí, com vulguin, d'un cop de navaja, zas! s'afaità una gaita.

I la pobra mona també zas! pèl a fora. I el barber, zas! l'altra. I la mona lo mateix. Aleshores el barber, més botxí que mai, accentuà el seu somriure sardònic, s'encengué en els seus ulls una llumeta fatídica, i, mirant-se a la mona, que esperava l'aconteixement, s'apuntà de dret la navaja a la nou del coll i simulà un cop de suïcida mestre.

La mona se'l mirà molt estranyada. Comprengué que li volien pendre el pèl, i amb un gest molt expressiu que es fa amb el braç esquerre colpejat pel dret, digué al seu amo:

—Té!

El barber es va haver de rosegar la mona.

EL LIMIT DE LA IMPASSIBILITAT

Un amic nostre, que acaba d'arribar de New-York, ens contava fa pocs dies un cas curiosíssim que va presenciar a un hotelet que un amic d'ell tenia a un dels barris veïns a la populosa ciutat.

En aquell deliciós país de la llibertat el nostre amic havia contret molt bona amistat amb un *tedy* mil·lionari. Un xicot simpatiquíssim i excessivament original i ingenu a l'hora.

Un jorn el va convidar, junt amb tota la colla d'amics del club, a visitar, o millor dit, a inaugurar el seu hotelet blanc, *thé brillian house*, com ell el batejava, una especie de *xalet* que acabava d'instal·lar-se per a el seu esbarjo. Era una elegant i còmoda caseta d'estil anglès modern. El seu interior era sencillíssim; totes les parets pintades, els mobles llisos, tot bonic, tot nou...

El bon *tedy* va volguer-nos obsequiar en la seva caseta amb una festa íntima per a que tots hi portéssim la nostra amigueta. Quina tabola es va armar en aquell *xalet*! Les cambres no donaven l'abast a xervir xampany i a altres coses que ja és de maliciar. Allò era un daltabaix seguit. Una bacanal amb xisclets de moces, espatecs de petons i petar d'ampolles. Els uns, ja tips de la *propia* amiga, empaitaven a les cambres, a la portera i fins n'hi va haver per a el *groom*. L'amic anava seguint, sense immutar-se, totes les cambres i salons de la casa. Sense perdre la serenitat veia caure i fer-se a bocins un mirall. Més avall la vaixela anava desapareixent pessa per pessa. Damunt de l'alfombra del *hall* li tombaven les cambres, i ell, res, sense riure ni plorar. Jo, que havia anat prenent part bastant activa a tots aquells successos i que no havia sigut pas dels més tímids, contemplava astorat la tranquil·litat d'aquell mil·lionari. A l'últim hi va haver quelcom que li va ferir els seus sentiments. Va començar a cridar i a protestar. Ell ho havia acceptat tot. Havia passat per tot. Però la seva honorabilitat no el deixava transigir amb una cosa.

—Figura't—em va dir;—acabo d'atrapar a un, a n'en Morgan, davant del piano, que passejant els... genolls per damunt del teclat, feia escales amunt i avall!...

EL MAL ES QUAN NO VENEN

No fa pas gaires dies que a «La Chevrete d'Or» una parroquiana d'aquell *mueblé* es lamentava amb el conserge de la casa de lo desgraciada que la feia el seu amic. El gerent de la casa, que en aquell moment sortia del despaig, al veure el desconsol d'aquella xicoteta preguntà ingenuament:

—Què et passa, Lineta? Tranquilitza't, dona.

—Ja ho diu vostè! Em passen coses molt grosses!

—Les coses grosses et fan plorar? I amb aquesta joventut rublerta de vida? Vaja, dona! El que tindràs de plorar, el dia que no et vingui a fer-te-les passar!...

LA PRACTICA DE L'IGUALTAT

La marquesa de X. va volguer, aquella tarda, donar un llarc passeig en l'auto. Se sentia nerviosa, desassossegada, amb frisanses de rampell a la seva sang de dona jove i ja viuda. Ordenà al xofer:

—Joan, porta'm per on vulguis... a fer quilòmetres... a velocitat...

En Joan ocupà el seu lloc al cotxe, i aviat aquest marxava carretera endavant a seixanta quilòmetres l'hora.

Mentres tant, el xofer, tot fent viratges a les curves del camí, i apretant cada vegada més l'injectador, no deixava per això de reflexionar.

—De manera—pensava—que tu, ara, et trobes lluny, molt lluny de ciutat, sol amb una dona hermo-síssima, i a la que estimes, ja fa temps, com un ximplet, però a la qui, per diferència de posició social no pots ni tan sols mirar cara a cara... I això, per què?... No som tots dos, home i dona?... Si ella volgués... I si jo m'atrevis a...

En aquell moment la senyora trucà al vidre i en Joan aturà el cotxe. Després anà a obrir la portella:

—Què se li ofereix a la senyora Marquesa?

—On som?—preguntà.

—A deu quilòmetres de la vila de N. A prop del bosc d'en Galceran...

—Tan lluny... ja?

Què bonica estava allavors la senyora! En Joan va mirar-la fit a fit amb mirada de febre.

—Torne'm a casa!—digué la Marquesa.

Mes en Joan havia pres ja la seva resolució. Puja a l'auto i en lloc de girar-lo cap a ciutat, continua allunyant-se'n; trenca per un camí vehinal i als pocs minuts interna l'auto en ple bosc d'en Galceran.

La senyora, a l'observar que no se l'obeïa, torna a trucar als vidres. Mes en Joan no n'ha fet cas. A l'arribar al lloc dit, en Joan obrí novament la portella i sense dir paraula entrà a l'interior del cotxe. La Marquesa, sorpresa, intentà protestar, més els braços forsuts del xofer, que l'estrenyia fortament, la convenceren de que tota resistència era inútil. Allavors decidí desmaiar-se.

Tres dies després la Marquesa mana al xofer:

—Joan, porta'm al bosc d'en Galceran...!

L'ENCIS DEL EXOTISME

Enamorat per les obres d'en Pierre Loti, un ex fabricant de panyos de Terrassa que patia de neurastènia, se'n anà a Constantinopla, al barri de Pera, que és el més papitesc de la ciutat. A l'hotel menjava amb un compatriota seu, viatjant de lligacames i corrido com tots els viatjants.

—He trobat una dona!—li començà a explicar el segon dia.—Quines dones les d'aquest país! No hem conegut res comparable a Barcelona! Va a les tardes a casa d'una mora que té establiment obert de primera categoria: dos lliures. Quin encís el d'aquella dona! Quin cos! Quina atracció exòtica té! Quin perfum estrany, penetrant, suau!... I no et pensis

que sigui pervertida, no, perquè tu ja saps que mai m'ha agradat fer l'amor altrament que per les vies legals...

—Home, m'agradaria conèixer-la!

—Això rai! Aquesta tarda mateix, en havent dinat, hi podem anar.

Dit i fet. Després de pendre cafè, els dos companys s'encaminaren a casa d'aquella mamà mahometana.

Trucaren. Una dona que cuidava el servei de palanques els introduí a una saleta, molt ben decorada, amb estores on jeien les pupiles fumant cigarrats egipcis.

Apenes el viatjant llambregà les concorrentes, una d'elles el mirà somrient, com si saludés a un antic conegut.

—Carai! Es la que jo et deia! Que la coneixes?

—Sí, home, sí!... Es la Lluïseta del carrer d'en Ginjol!

BIBLIOTECA «PAPITU»

Arxiu del bon humor i la barrila

VOLUMS PUBLICATS

Delirium Tremens	Agotat
Cuplets del «Papitu» (1. ^a serie)	Agotat
» » » (2. ^a serie)	Agotat
» » » (3. ^a serie)	Agotat
» » » (4. ^a serie)	0'25
» » » (5. ^a serie)	0'25
Don Jaume el Conquistador (2. ^a edició)	0'25
Astracancia Papitescas	Agotat
Endevinalles Papitescas	0'25

EN PREPARACIÓ

CONTES DE LA VORA DEL LLIT

Aconteixement literari i grimegal!

S'acaben per moments els dos últims volums de la Biblioteca «Papitu»

CUPLETS DEL «PAPITU» (5.ª serie)

Preu: Un ral

ENDEVINALLES PAPITESQUES

Preu: Un ral

Rialla garantida. Devassall de bon humor.

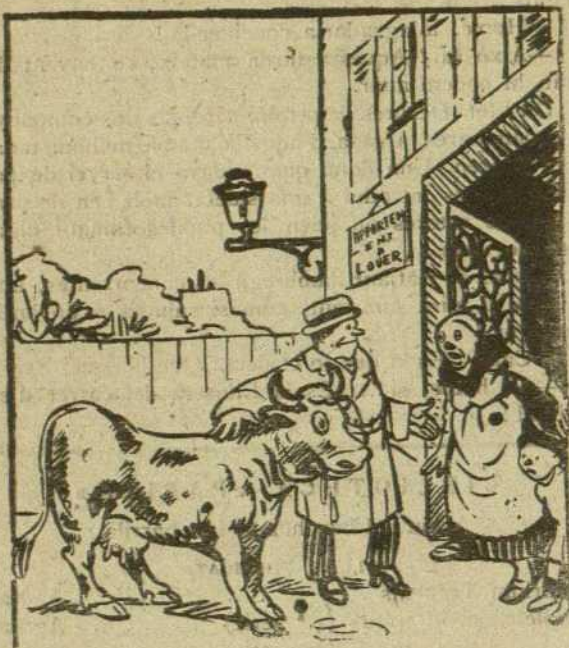
Facin l'ull viu, que ja s'acaben.

CORRESPONDENCIA

H. Escalot: No va, no senyor. Ha tingut bon naa.—*Sista Verda:* Ara li fan el mànec. D'on les treu aquestes rampolines?—*A. Vila:* Sí, senyor. Anirà sortint. No sigui impacient, carall!—*Un vecino víctima etc.:* Mirarem de fer-ne una xafarderfa.—*Buen día ful:* Hi ha pasta per un conte.—*Chollon Nada:* S'aprofitarà. Mercès al engròs.—*K. Urdà:* No!!!—*Febus:* Ja ho crec! Anirà vala si anirà!—*Pau T. Fligassa:* No li velem que faci riure.—*Jeanette:* No hi havem entès una paraula. Seria tan amable que ens en tregués l'entrellat?—*Xinagás:* Es farà tal com desitja.—*Roberto:* Ara li fan el mànec. Apa.—*Un casat de fresc etc.:* Miri: aque, tes intimitats no ens interessen.—*K. Mandulias:* Anirà tot menys el vers. Allò, n' que ens dongui propina.—*Nas d'Escandol:* Tiri per on vulgui.—*Un que od de etc.:* No. Ni als mils.—*Shanpit Xhat:* Posi's tranquil. No ho farem córrer.—*Una meuca de bon pres:* Porqueries no; bufona. Ens muntarien.—*K. K. Dolas:* Conformes. Anirà.—*Toca Khuls:* Sí, senyor. Com una seda.—*En Buendia li agraeix la finesa.*—*Joan M'alça:* Es molt vell. No pot anar.—*José Anna:* Es molt vellot, tot això, simpàtic. Té que enviar quicòm més nou.—*La Mole:* Anirà, arreglat.—*Tots tres:* Lo mateix li diem.—*A. C. B. A.:* Així ens agrada la gent: de brometa.—*Marinello:* Anirà, no sabem quan.

FELIX COSTA, IMPRESOR; CONDE ASALTO, 48—BARCELONA

E L'HUMOR ESTRANGER E

—Vostè m'ha dit que l'amo no vol lloros ni gossos, però no em va parlar de vaques...

—Jo mai he entrat a casa borratxo.
—Jo tampoc. Em troben adormit al replà.

La bonaventura.

—Cregui'm. Rebrà una sorpresa que no se l'espera.

—La Lulú està «epatant». L'haguessis vist arribar amb son «quaranta cavalls»...
—Deus volguer dir son «quaranta bidets».

GRAN MARTINICA

CARRER DE ABAD ZAVONT (Davant del teatre Espanyol)

SARNA SULFURETO CABALLERO

(Producte patentat)

No té els inconvenients dels sulfurets. En 10 minuts fa desaparèixer la SARNA.—Desconfeu de les imitacions

Comte de l'Assalt, 86 - BARCELONA i Centres de específics

LADILLAS (Cabres)

Exterminades en un minut amb

L'insecticida PARADELL

FARMACIA PARADELL—Comte Assalt, 28 - Barcelona

UNA PESSETA.—Per correu 1'50 pessetes

SARNA (Ronya). — Sense ANTISARNIC MARTÍ

bany la cura ràpidament el

El més econòmic, segur e inofensiu.—3 ptes. frase

De venda en totes les farmàcies i Paríament, 17. — Barcelona

Cavallers: Per PRESERVATIU bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa
LA FRANCESA—Carrer Cardenal Casañas, 4—Barcelona

RENOVACIÓN

REVOLUCIÓN?

HISTORIA POLÍTICA DOCUMENTADA DE UN PERÍODO
(Junio a Octubre 1917)

La huelga general en Barcelona y Sabadell. — Marcelino Domingo. — Las Juntas de Defensa. — El movimiento de renovación. — La protesta proletaria. — Conclusión

1'50 ptas.

De venta: LIBRERIA GRANADA. — Barbarrá, 15

Clientela de tarde ja podeu visitar les habitacions de

La Chevrete d'Or

SANT RAMÓN, 28, que'ls pintors ja en son fora, j'han acabat les obres

Tisana Puig

Antiblenorrágica

LES PURGACIONES

recents os curen amb pocs dies i les cròniques dades per incurables, no resisteixen a les

Tratamiento eficaz para la total curación en pocos días de la BLENORRAGIA (purgaciones) y demás dolencias del aparato génito urinario. Caja 2 ptas. con detalladas instrucciones
Venta: Doctor Ferrer-Segala.-Farmacia de la Cruz.-Salus.-Viuda de Alsina.-Francisco Puig, etc.—Barcelona

Especialitats PARADELL

30 ANYS D'EXITS HO ASSEGUEN

Farmacia PARADELL, Carrer Comte de l'Assalt, núm. 28. - BARCELONA

GRANS BALLS TARDA I NIT, EXECUTATS PER UNA NOMBROSA ORQUESTRA

Servei esmerat per 150 xamoses senyoretes

BLENORRAGIA (PURGACIONES)

Per cròniques i rebeldes que siguin es curen aviat i radicalment amb els

CACHETS DEL Dr. SOIVRÉ

Es curará per si sol, sense la consulta ni guia del metge i ningú s'enterará de la seva enfermetat.

Basta una caixa per a convencers d'això

Venda a 4 pessetes caixa.—J. Viladot, Rambla de Catalunya, 36; J. Segalá, Rambla de les Flors, 14; Farmacia Gelart, Princesa, 7 i principals farmàcies de Espanya, Portugal i Amèriques.

COL·LECCIO FEMINA

Interessant estudi sobre intimitats de la dona, recollides en els sis llibres quins títols són:

LA MUJER EN LA CAMA
LA MUJER AL DESNUDARSE
LA MUJER EN EL TOCADOR
LA MUJER EN EL BAÑO
LA MUJER Y LA PULGA
LA MUJER DESNUDA

Tots aquestos llibres, de més de 200 planes, estan luxosament presentats; tenen a la portada una artistica tricromia, estan impresos sobre paper «couché» i van profusament il·lustrats amb làmines de «nús artístics» presos d'originals escollits entre tipus de dones perfectes. Preu de cada volum, 2 pessetes. Per correu se serveixen al rebut del seu import. Demandes a la Llibreria Granada - Barbarrá, 15

Sellos Ossam

para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis.

De venta: J. Viladot, Rambla Catalunya, 36; Salus, Fontanella, 7; Dr. Perelló, Rambla Centro, 37, y en las principales Farmacias y Centros de Específicos.

—Una altra visita? Ai, Senyor! No em deixaràn parar...
—Jo ho diria al revés, senyoreta!